

A Győri Ítéltábla dr. Ruszthy Gyula Ügyvédi Iroda által képviselt I.r és a dr. Glegyák Jenő ügyvéd által képviselt II.r **felpereseknek** a dr. Bártfai Beatrix ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **államigazgatási jogkörben okozott kártérítés megfizetése** iránt a Győri Törvényszék előtt folyamatba tett perében a 2012. évi november hó 8. napján 31.P.20.358/2011/58. szám alatt hozott rész- és közbenső ítélet ellen a II.r felperes részéről 62. és az alperes részéről 63. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

rész- és közbenső ítéletet:

Az ítéltábla a Győri Törvényszék rész- és közbenső ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy nem az alperesnek a 15.335-13/2002. számú határozata, hanem a 18092-2-2002. számú határozata alapján a fennmaradási engedélyezési eljáráshoz kapcsolódó tervezési és kivitelezési költség áthárítására irányuló II.r felperesi keresetet utasítja el.

Ezt meghaladóan a rész- és közbenső ítéletet helybenhagyja.

A felek viselik a rész- és közbenső elleni fellebbezéssel felmerült költségeiket.

Köteles a II.r felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 48.000,- forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, míg a további feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A II.r felperes keresetében a Ptk.349.§ (1) bekezdése alapján 218.590.000 forint tőke, ennek 2001. február 16. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata és a felmerült perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Keresetének jogalapját az alperesi építésügyi hatóságnak a **Város 1, ... utca ... hrsz-ú** ingatlant érintő építési, fennmaradási, továbbépítési engedélyezési eljárással kapcsolatos jogszabálysértő eljárására alapította.

Előadta, hogy az alperes jogellenes magatartása következtében az építkezés tíz hónapra leállításra került, így a felperest kár érte. Az I.r felperes a követelését a II.r felperes javára engedményezte.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben történő marasztalását kérte. Vitatta az igényt a jogalap és az összecszerűség tekintetében is. Elévülésre is hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság az újabb eljárásban meghozott rész- és közbenső ítéletében a II.r felperesi kereset az alperes 15335-13/2002. számú határozata alapján a fennmaradási engedélyezési eljáráshoz kapcsolódó tervezési és kivitelezési költség áthárítására vonatkozóan elutasította.

Ezt meghaladóan megállapította, hogy az alperest 60 %-os mértékben kártérítési kötelezettség terheli a II.r felperes irányban a **Város 1**, ... hrsz. alatt felvett ingatlanon megvalósított társasház építésének elhúzódásával összefüggésben az I.r felperest ért károkért.

Rész- és közbenső ítéletének indokolása szerint a felperesek keresetét a 15335-13/2002. számú határozathoz kapcsolódó tervezési és kivitelezési költség áthárítása tekintetében alaptalannak találta, egyéb körben pedig a kereset jogalapjáról a Pp.213.§ (3) bekezdése alapján közbenső ítélettel határozott.

A perben a felperest terhelte a Ptk.339.§ (1) bekezdése szerinti általános és a 349.§ szerinti különös feltételek fennállásának a bizonyítása, hogy a felperes kára rendes jogorvoslati lehetőségek igénybevétele mellett nem volt elhárítható, illetve a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette.

Ezzel szemben az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség a kimentést megalapozó körülmények vonatkozásában, amennyiben valamely határozata ugyan jogszabálysértő, úgy sem a tényállás megállapítása, sem az érdemi döntés kapcsán nem tekinthető az elkövetett hiba nyilvánvaló és kirívó jogalkalmazói tévedésnek, vagy mulasztásnak. Ő volt köteles igazolni, hogy a felperesi oldal a Ptk.340.§-a szerinti kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségét megsértette.

Az építmény magasság és a lakásszám vonatkozásában az OTÉK 13.§ (1) bekezdése, a 13.§ (2) bekezdés 1. pontja és a 13.§ (3) bekezdés 1. pontja alapján megállapította, hogy a perbeli területen kivételesen legfeljebb hat lakásos lakóépület helyezhető el. A HÉSZ meghivatkozott rendelkezései értelmében pedig a perben telekre vonatkoztatva 850 m² legkisebb terület, 15 %-os legnagyobb beépítettség és 5,5 méteres építménymagasság, 235 Bf. tengerszint feletti magasság, valamint zártosított beépítési mód volt irányadó.

Az alperes jogellenes magatartását a 15545/2001. számú és a 15545-12/2001. számú határozatok meghozatala körében elkövetett mulasztások alapozzák meg, függetlenül a későbbi határozatok jogszerűségének kérdéséről, ezen határozatok jogsértő jellege vezetett a kivitelezés elhúzódásához.

Az építési engedély vonatkozásában azért volt az alperes eljárása törvénysértő, mert egyrészt nem ellenőrizte az építmény magasságot (H érték), másrészt nem észlelte, hogy a tervezett lakásszám megvalósítására nincs lehetőség.

Az építmény magasság vonatkozásában nem fogadta el az alperes azon értelmezését, hogy az erre vonatkozó számítás ellenőrzésére nem köteles. Ennek elfogadása esetén a hatósági eljárás csupán formális aktussá válna. Annak tényét, hogy ezt a szakmai gyakorlat szerint is ellenőrizni kell a perben kirendelt szakértő, valamint a tervező "A" tanú vallomása is alátámasztotta.

Felmentést a számítások ellenőrzésére vonatkozó kötelezettség alól önmagában nem ad az, hogy annak elvégzése hosszabb időt vesz igénybe. Közigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősség alól a szerzési, technikai jellegű problémák nem mentesítenek.

Annak ténye, hogy az alperes a Balti-tengerszint feletti magasságot és az építmény magasságot számításokkal egyáltalán nem vizsgálta megállapítható volt "B" "C" tanúvallomásából. A perben beszerzett aggálytalan igazságügyi műszaki szakértői szakvéleményt elfogadta. Ez alapján megállapította, hogy - a terepszint megváltoztatását kivéve - nem tért el az felperes az építmény magasságot érintő körben az engedélyezési tervtől, a ténylegesen megvalósult állapothoz képest mind az eredeti tervek szerinti állapot, mind a leállításkori állapot esetében három szekcióval volt magasabb a tűzfal, így az építmény magasság eredetileg a szakértői vélemény által kalkulált 8,93 méteres építmény magasságnál is magasabb H értéket adott.

Az alperes a 15545/12/2001. számú határozatát úgy hozta meg, hogy az OMVH-t nem vonta be az építési engedélytől való eltérésnél a megismételt eljárásba. A szakhatósági vélemény megszerzésének hiánya az ügy érdemét befolyásoló súlyos eljárási szabálysértésnek minősül.

Álláspontja szerint az alperes 15335/5/2002. és a 15335-6/2002. számú határozatai jogszerűek voltak. Az alperes eljárása nem tekinthető jogsértőnek, azért ha az építési hatóság nem gyakorol méltányosságot az építmény fennmaradása érdekében.

Megítélése szerint jogsértő volt az alperes által az építés leállítása is. Az alperes az építkezés leállítását követően az eljárás fennmaradási engedélyezési eljárásként történő folytatásáról döntött. Az építkezés leállítására az építménymagasság túllépése miatt került sor.

A beszerzett aggálytalan igazságügyi műszaki szakértői szakvélemény alapján vizsgálta, hogy a felperes az építkezés során eltért-e a jogerős építési engedéllyel rendelkező tervtől az építménymagasság tekintetében.

A szakértői vélemény és a szakértőnek a tárgyaláson megtett nyilatkozata alapján megállapította a jogszabályi előírásoktól az építmény magasság tekintetében a kivitelezés során a felperesi oldal nem tért el. A terepszint 70 cm-rel történő süllyesztése vezetett ahhoz az állapothoz, hogy az építkezés folyamán az épület 70 cm-rel ténylegesen magasabb volt, mint ahogyan a terveken szerepel. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a tervhez képest az épületmagasság ténylegesen megnőtt volna abszolút értékben is.

A fentiek alapján nem állt fenn a 15335-13/2002. számú határozat meghozatalának időpontjában az építkezés leállításának és a fennmaradási engedélyezési eljárás folytatásának alapjául felhívott ok sem. Az építkezés nem a 15545/2001. számú építési engedélytől eltérve folyt, hanem az építmény hibáit már az említett építési engedély integrálta. Az a körülmény sem tekinthető valósnak, hogy építési engedély nélkül végezte az építési munkákat a felperes, hiszen a 15335-5/2000. számú határozata a ... Közigazgatási Hivatal H1407-3/2002. számú határozatával jogerőre emelkedett. A jogorvoslati tájékoztatásban foglaltak szerint azonban nem volt végrehajtható a keresetindítási határidő leteltéig vagy a bíróság jogerős döntéséig.

Tényként állapította meg, hogy az építkezés leállításával összefüggésben a felperesi oldal a jogorvoslati lehetőségeit nem merített ki, mindez azonban nem jelenti azt, hogy a fenti alperesi döntésre alapítottnan kártérítési igény ne érvényesíthetne azon időmúlás tekintetében, mely a jogorvoslat igénybevétel esetén is bekövetkezett volna. A Ptk.349.§-a keretében csak a kár elhárítására alkalmas jogorvoslat elmulasztása zárja ki az igény érvényesítését.

Nem volt indokolt a határozatok megsemmisítése ellenére sem, az építkezés leállítása és fennmaradási engedélyezési eljárás előírása.

A perbeli esetben az építési munka nem volt szabálytalan, minden probléma a terv anomáliái miatt merült fel.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem nyert bizonyítást a perbeli esetben, hogy a kár kizárólag a károsult (felperesi oldal) magatartásával áll oksági kapcsolatban, így annak részben/egészben történő áthárítása a Ptk.4.§ (4) bekezdésébe ütköző lenne.

A felperesi oldal tervezőcéget vett igénybe az építési engedély iránti kérelem benyújtásához, kárát részben a saját mulasztása okozta. A lakásszám vonatkozásában kellő és elvárható körültekintés mellett tisztában kellett lennie azzal, hogy az építési engedély kiadása iránti kérelem jogszabályba ütköző. Ugyanakkor az építmény magasság meg nem engedett voltáról nem kellett feltétlenül tudnia.

Nem nyert bizonyítást a perben, hogy ez szándékos tervezői magatartás, számítás, nem a tervező téves jogértelmezésének a következménye.

A jogorvoslati lehetőség elmulasztása körében álláspontja szerint a bírói gyakorlat értelmében annak a kárnak, ami abból adódik, hogy az építési hatóság építési engedélyt ad, holott az adott esetben elvárható magatartás esetén az engedély megadását meg kellett volna tagadnia, nincs olyan része, amely az építési engedélyért folyamadó károsult kárelhárítási kötelezettségének elmulasztásából ered.

A rendes jogorvoslat igénybevételének elmulasztása a kérelemnek helyt adó határozat tekintetében nem zárja ki a kártérítés igény érvényesíthetőségét (EBH.2004.1207.).

A felperesi oldal az építkezés mielőbbi folytathatósága érdekében nem élt fellebbezéssel az építkezés leállítása, és a második fennmaradási engedélyezési eljárás kapcsán, ezért az erre eső többletköltségekből csupán az időmúlásból eredő kivitelezési költség növekedés áthárítására jogosult. Az előírt áttervezés miatti költség és az áttervezéshez kapcsolódó visszabontás és újraépítési költség nem hárítható át. A jogorvoslati kérelem ugyanis alkalmas lett volna annak megállapítására, hogy az építkezés leállítására alapot adó ok nem áll fenn.

A kármegosztás körében kifejtett álláspontja szerint a felperes kárát a tervezői és a hatósági mulasztás, valamint részben saját mulasztása okozta. Kárát elsődleges kontraktuális alapon érvényesíthette volna. A tervező cég megszűnése miatt azonban a perbeli igény érvényesítés nem minősül időelőttinek.

A felperesnek a lakásszám megválasztása terén körültekintőbben kellett volna eljárnia a beruházás volumenére is figyelemmel, miután az építménymagasság betartására már a tervtanács is felhívta a figyelmét.

A bírói gyakorlat szerint az építésügyi hatósággal szembeni általános elvárhatóság mércéje szigorúbb a hatósággal, mint az ügyféllel szemben támasztható általános elvárhatóság.

A közigazgatási szerv kártérítési felelősségét teljesen kizáró önhiba nem állapítható meg, a jogalkotói cél az alperesre terheesebb 60-40%-os kármegosztás alkalmazásával érhető el.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a felperes azon hivatkozását, hogy lehetősége lett volna ugyanezen épületegyüttes megvalósítására telekmegosztás útján.

Az építési engedély, az első fennmaradási és továbbépítési engedély nyilvánvalóan jogsértő volt. Főszabály szerint ilyen esetben azt a kárt kell megtéríteni, amelyet a jogszabálysértő építési engedélyek kiadásával okozott az alperes a felperesnek.

Perbeli esetben nem az épület lebontására került sor, hanem a kivitelezés vált - döntően az időmúlás miatt - költségesebbé.

Az építmény fennmaradására azonban lehetőség lett volna az építkezés leállítása és újabb fennmaradási engedélyezési eljárás előírása nélkül is. Mindaddig, amíg a 15335/5/2002. s a 15335/6/2002. számú alperesi határozatok végrehajthatóvá nem váltak, kellő idő állt az alperes rendelkezésére arra, hogy az önkormányzati rendelet módosításával megteremtse a lehetőséget, hogy az építkezés leállítása nélkül a megvalósult épületegyüttes fennmaradási engedélyt kapjon. A HÉSZ. módosítását maga az alperes utalta a kárenyhítés körében. Ezért az építkezés elhúzódásából eredő felperesi károk megtérítésére köteles.

Alaptalannak ítélte az alperes elévülési kifogását a 15545/2001. s a 15335-13/2002. számú határozatok tekintetében. A felperesi oldal a keresetét többször módosította és tény, hogy határozat szám szerint megjelölve csak 2008. január 28. napján a bírósághoz érkezett beadványában utalt először az utóbbi határozatra, ugyanakkor már az eredeti kereseti kérelemnek is a kivitelezés alperes miatti elhúzódása és az építési engedély jogsértő kiadása képezte a ténybeli alapját. Ezt megerősítette a P.20.762/2004/55. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésében, melyben közvetlenül a kár okaként az első fennmaradási és továbbépítési engedélyt hatályon kívül helyező alperesi határozatot, másodlagosan pedig az építési engedélyt jelölt meg a felperes.

Az elsőfokú bíróság osztotta az alperes azon álláspontját, hogy sem az az Áe. sem a Ptk.4.§-a alapján nem terheli az alperest az építési hatósági eljárásban a beruházás megvalósulásának mikéntje tekintetében tanácsadási, tájékoztatási kötelezettség.

"B" és "D" tanúkenti meghallgatása az építmény magasság számításának helyes módja tekintetében szükségtelen, ezért ezen bizonyítási indítvány nem teljesítette. Ez a kérdés szakkérdés, a korábbi adatoktól való eltérésnek a szakértő megfelelő indokát adta.

A rész-és közbenső ítélet ellen a II.r felperes és az alperes fellebbezést nyújtottak be.

A II.r felperes fellebbezésében kérte rész- és közbenső ítélet megváltoztatását akként, hogy az ítélőtábla közbenső ítéletével állapítsa meg az alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik a felperes irányában, az alperes 15335-13/2002. számú határozata alapján a fennmaradási engedélyezési eljáráshoz kapcsolódó tervezési és kivitelezési költség felmerülésével, valamint a **Város 1**, hrsz. alatt felvett ingatlanon megvalósított társasház építésének elhúzóásával összefüggésben az I.r felperest ért károkért. Igényt tartott a felmerült perköltség megfizetésére is.

Fellebbezésének indoklásául előadta elsődlegesen azt kifogásolják, hogy a bíróság az összegszerűség megjelölése nélkül a 15335-13/2002. számú eljáráshoz kapcsolódó tervezési és kivitelezési költség megnevezésű kereseti kérelmet utasította el.

A hosszan tartó peres eljárásban az összegszerűség vizsgálatára ezidáig nem került sor, így egzakt módon nem értelmezhető, hogy a kivitelezési költségek közül a bíróság pontosan milyen összegű követelésrészt utasított el.

Ellentmondás áll fenn a részítélet rendelkező része és az indoklás között. A rendelkező rész tervezési és kivitelezési költséget jelöl meg, míg az indoklás (19. oldal 3. bekezdés) átervezés miatti költséget, az átervezéshez kapcsolódó visszabontás és újjáépítési költséget tekinti át nem háríthatónak.

Megítélése szerint a részítélet nem felel meg a Pp.213.§ (1) bekezdésében írt követelményeknek. A felek számára a bíróság döntéséből nyilvánvalónak kell lennie, hogy a bíróság számszerűen mekkora részben utasította el a kereset egy részét illetve mi az rész, amelyről nem határozott részítélettel, hanem a jogalap körében közbenső ítélettel döntött.

A fentiekén túlmenően érdemben is vitatta, hogy a második fennmaradási engedélyezési eljárás kapcsán felmerülő többletköltségek áthárítására irányuló kereset elutasítására vonatkozó részítélet jogszerű lenne.

Az elsőfokú bíróság a részítélet rendelkező részében a 15335-13/2002. számú határozatot jelölte meg. E határozat ellen önálló fellebbezésnek nem volt helye.

A II.r felperes elvileg egyetért az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy ezen határozat meghozatalakor az I.r felperes még rendelkezett mind építési, mind fennmaradási engedéllyel, ennek azonban nincs olyan konzekvenciája, amely a részítéletben írtak szerint mentesítené az alperest a kár egy részének megfizetése alól.

Nagyon fontos körülmény, hogy a hatósági és bírósági eljárások következménye utóbb az lett, a kiadott építési engedély és az első fennmaradási engedély hatályon kívül helyezésre került jogszabálysértés miatt. E tényt az elsőfokú bíróság nem értékelte.

Az I.r felperes kárenyhítési kötelezettségének eleget téve arra törekedett, hogy mielőbb folytatni tudja az építkezést, és az alperes hibájából kialakult jogsértő állapot megszüntetésre kerüljön.

A meghallgatott **"G"** is előadta, hogy ennek érdekében a felperes képviselője részt vett az építési és városfejlesztési bizottság munkájában és egyeztetéseket végzett.

Az átervezés miatt többletköltség átervezéshez kapcsolódó visszabontás és újjáépítési költségek kifejezetten azért jelentkeznek kárként a felperesi oldalon, mert az alperes

nevében eljáró kompetens személyek és szervek egyaránt ennek szükségességét jelölték meg a fennmaradási engedély kiadásának feltételéül.

Az építkezés leállítását követően a felperesi oldal együttműködött az alperessel a helyzet rendezése érdekében. Ezt igazolja a 2002. május 14-én kelt közgyűlési előterjesztés is.

Az eljárás során az alperes soha nem vitatta, hogy az áttervezés és ennek folytán szükségessé vált bontás az újjáépítés szükségessé az építési hatóság részéről felmerült igény volt a jogszabálysértő helyzet megszüntetése érdekében. E tény a per eddig adatai is bizonyítják. Szükség esetén erre vonatkozóan kérte tanúként meghallgatni "C" irodavezetőt és "E" főépítést.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az építkezés a jogerős építési engedélyes tervhez képest nem volt szabálytalan.

Elsődlegesen azt vitatják, hogy a hatósági eljárásban az I.r felperes terhére olyan tevékenység vagy mulasztás megállapítható lenne, amely a kár megosztására alapot adhatna. A tervezői hiba nem róható az I.r felperes terhére, az építmény magasság számítása során történt anomália nem volt felismerhető az I.r felperes számára. Ezen tényeket az elsőfokú bíróság is megállapította.

A fentiek alapján helytelen az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a felperes is hozzájárult a kár bekövetkeztéhez és kármegosztást alkalmazott.

A kármegosztás egyik indokaként azt hozta fel, hogy az I.r felperes kellő és elvárható körültekintés mellett a lakásszám tekintetében tisztában lehetett azzal, hogy az építési engedély kiadás jogszabályba ütközik.

E körben hangsúlyozta, hogy az I.r felperes és a tervező az építési engedélyezési eljárás megindítása előtt hónapokon keresztül egyeztetett az alperesi önkormányzat építési irodájával és a tervtanáccsal. A bíróság által beszerezett igazságügyi szakértő szakvélemény is kiemelte a tervtanáccsal történt egyeztetés jelentőségét és a főépítész felelősségét.

Hivatkozott arra is, hogy az 1999. évben beszerezett építészeti szakvélemény szerint (55/F/2.) a javasolt lakásszám 20-24 db volt, mert az egyes lakások alapterületei 100-140 nm-ben jelölte meg. Ezzel szemben a megvalósult építkezés során az egyes lakások alapterülete ennél kisebb lett, a bruttó beépíthető alapterület azonban nem változott.

"A" tervező személyesen tárgyalta a rendezési terv készítőjével "F"-el és "B"-vel. E tárgyalások megerősítették, hogy lehetőség van 39 illetve 40 lakás elhelyezésére.

Az I.r felperes jóhiszeműségét és körültekintését igazolja az általa indított telekalakítási eljárás is.

Az építmény magasság körében az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy kármegosztásra alapot adó tény az I.r felperes fokozott körültekintésének a hiánya. A peradatok igazolták, hogy az építmény magasság számítása szakmai hozzáértést igényel, így annak ellenőrzése egy építési- beruházó cégtől nem várható el.

Hivatkozott a 2002. május 14-én kelt közgyűlési előterjesztésbe írtakra, amely rögzíti, hogy az építési engedély kiadása során jogalkalmazásban elkövetett hiba történt, a rendeletben megjelenő építménymagasság értékének eltérő értelmezése miatt.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi építési hatósággal szembeni elvárhatóság mércéje szigorúbb, mint az ügyféllel szemben támasztható követelmény. Mivel az I.r felperes a vele szemben támasztható elvárhatóságnak eleget tett, nincs jogalap arra, hogy az alperes ne a teljes kárt viselje.

Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú rész- és közbenső ítélet megváltoztatását és a felperesek keresetének teljes elutasítását. Igényt tartott a felmerült perköltség megfizetésére is.

Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen tárta fel, több lényeges kérdésben azonban abból helytelen jogi következtetést vont le. Hangsúlyozta a kereset alapját a jogszerűség helyreállítása érdekében hozott alperesi határozatok képezték, ami a kárfelelősséget önmagában kizárja az Áe.59.§ (1) bekezdése értelmében.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a felperesek követelése elévült. A hosszantartó perben a jogi képviselővel eljáró felperesek egyértelműen megjelölték azon közigazgatási határozatokat, amelyek számukra kárt okoztak. E körben a kereset előterjesztésekor az ítélet szerint sem szerepelt az építési engedélyt megadó határozat és a 15335-13/2002. számú határozat, hanem kizárólag a fennmaradási és továbbépítési engedélyt (15335-6/2002.) és az építkezést leállító határozat. Ezen nem változtat az sem, hogy a felperes milyen tartalmú fellebbezést nyújtott be a per folyamán. A jogi képviselővel eljáró felperes határozott kereseti kérelmében majd módosított keresetében az ítélet alapján is először az elévülést követően jelent meg a fent hivatkozott két határozat. Így ez az igény elévült és a közbenső ítélet e körben törvénytől túlereszkedett a kereseten.

Hangsúlyozta, hogy a követelés idő előtti. A tervező cég 2007. év folyamán szűnt meg végelszámolással. A felperesnek módja és kötelessége lett volna ezt megelőzően a tervezővel szemben fellépni, ha kárt szenvedett. A tervező esetleges megszűnése esetén sem igazolt, hogy a felperes a felelősség érvényesítése érdekében eljárta volna a felelős harmadik személyekkel szemben, sőt ennek elmaradását igazolták a per adatai.

Hivatkozott arra is, hogy felperesek perlési joga a jelen eljárásban hiányzik, ezen eljárási kifogásokat továbbra is fenntartja.

Az ítélet nem hivatkozik a szakértő azon megállapítására, miszerint a felperesek szándéka a tervdokumentáció során alperes megtévesztése volt.

Ezen lényeges megállapítás mellőzése érthetetlen, mivel az adott helyzetben elvárható magatartás körében vizsgálják ennek következményét. Így az ítélet indirekt azt mondja ki, hogy a hatóság köteles a megtévesztést is felismerni.

Hangsúlyozta, hogy a felperesek a már kiadott építési engedély alapján csak négy hónap múlva kezdték a munkát folytatni, a kiviteli tervek további fél év múlva készültek el. Ezen

időmúlás tekintetében alperest nyilvánvalóan semmilyen felelősség nem terheli és terhelheti. Az ítélet mégsem tartalmazza ezen lényeges megállapítást és magyarázatot sem ad a mellőzésre.

Vitatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felperes a saját tervezője munkájáért a hatóság felé nem felelős. Ez az elsőfokú megállapítás semmilyen jogszabályhellyel nem támasztható alá.

Nyomatékosan kérte figyelembe venni, hogy a felperesek egy 70 cm-es süllyesztést is alkalmaztak a kivitelezés során. Ez a süllyesztés és annak a szakértő szerint nem elfogadható magyarázata együttesen már kellő alapot adott az építkezés leállítására, a szükséges ellenőrzések és megoldási javaslatok kidolgozására.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a felperesek eljárása alperes megtévesztésére irányult és arra alkalmas is volt. Ez pedig egyértelműen alkalmas az alperes kimentésére, hiszen felperesek tudatosan vezették félre az alperest a szakvélemény szerint is.

Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a 15545/2001. számú építési engedélyt megadó határozat körében az alperes részéről jogellenes magatartás megállapítható. Erre a felperesek csak az elévülési időn túl hivatkoztak, így ezen kérelem figyelembevételére már nincs mód.

Ezen túlmenően az esetleges károk oka nem alperes, hanem felperes jogellenes magatartása idézte elő, hiszen a jogellenes tervet a felperes nyújtotta be engedélyezésre. A szakvélemény szerint kifejezetten megtévesztő tartalommal, melyet a hatóság nem ismert - nem is ismerhetett - fel. A dokumentáció tartalmáért a megtévesztő szándék hiánya esetén is annak előterjesztője, a kérelmező felperes felel. Ha volt is kára a felperesnek azt saját felróható magatartásával okozta a peranyag szerint. Önmagában az a tény, hogy az alperes nem ismerte fel a dokumentáció hibáit alperes felelősségét nem alapozza meg. Hangsúlyozta, hogy e körben se a felperesek sem az elsőfokú ítélet semmilyen jogszabályhelyet felhívni nem tudott.

Alapítván rója az elsőfokú ítélet a magasság számítás elmaradását az alperes terhére. Az Áe. szerint nem köteles az alperes azok ellenőrzésére, ilyen jogszabályi kötelezettséget sem a felperesek sem az ítélet nem hív fel. Jogszabály hiányában törvénysértő azon megállapítás, miszerint a dokumentáció hibáiért a hatóság felel. A felelősség kérdésében a kötelező ellenőrzés körben nem fogadható el az ítélet azon hivatkozása, hogy azt tanúvallomás és a szakvélemény is megerősítette. Ez jogkérdés, és kizárólag jogszabályon alapulhat.

Az elsőfokú bíróság azon megállapítása sem megalapozott, hogy a szervezési hiány nem lehet a felelősség kimentésének alapja. A felelősség megállapítására konkrét, megsértett, jogszabály által előírt és az alperes által megsértett jogszabályhelyen alapuló kötelezettség hiányában alperesi felelősség megállapítására nem ad alapot.

Azt nem vitatta, hogy a (12. számú határozat meghozatala során az OMVH-t be kellett volna vonni az eljárásba) de ennek hiánya a felpereseknek semmilyen kárt nem okozott és nem is okozhatott.

Vitatták az elsőfokú ítélet azon részét miszerint az építkezés leállításával kapcsolatban felperesek a kár elhárítására alkalmas jogorvoslatokat igénybe vették, ezért a jogorvoslat

elmulasztása nem jár a Ptk.349.§-ában foglalt jogszabályhely alkalmazhatóságával. Az ítélet azon megállapítását, hogy a kár mindenképpen bekövetkezett volna semmi nem támasztja alá. Ugyanakkor az ítélet máshol maga hivatkozik arra, hogy az építkezés leállítása nem volt jogszerű - ez esetben a leállító határozat fellebbezése éppen, hogy alkalmas lett volna a helyzet megoldására.

Hangsúlyozta, hogy az alperes kezdeményezte kárenyhítési kötelezettségének eleget téve a helyi rendelet módosítását nem pedig a felperesek.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a terv anomáliái felperesek tudatos, megtévesztő eljárásának eredményeképpen álltak be, ezeket a felperes javára, alperes terhére értékelni nem lehet. E körben figyelembe kell venni a szakvélemény megtévesztésre irányuló megállapításait is.

Hangsúlyozta, hogy az építkezés leállítást a magassági probléma okozta mely a szakvélemény és a per adatai alapján is tényszerűen fennállt. Az épület megsértette a területre irányadó jogszabályokban foglalt relatív és abszolút magassági korlátot.

A II.r felperes és az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően helyesen, összességükben értékelve megalapozott tényállást állapított meg, érdemi döntése is helyes és megalapozott. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában részletesen kifejtett jogi álláspontját. A fellebbezésekben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az ítélet tábla a II.r felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy részítélet meghozatalának volt-e helye.

A Pp.213.§-ának (2) bekezdése szerint a bíróság egyes kereseti kérelmek felől vagy a kereseti kérelemnek önállóan elbírálható egyes részei felől külön ítélettel (részítélet) is határozhat, ha ebben a vonatkozásában további tárgyalásra nincs szükség, és ha a többi kereseti kérelem vagy beszámítási kifogás eldöntése végett a tárgyalást el kell halasztani.

Az ítélet teljességének a Pp.213.§ (1) bekezdésében megfogalmazott elve alól a törvény kivételt enged a részítélet esetében. Ilyen tartalmú határozat hozatalának általában keresethalmazat, vagy a kereseti kérelem egyes részeinek önálló elbírálhatóság esetében van helye, ha az eldöntésre váró rész tekintetében további tárgyalásra nincs szükség és a többi kereseti kérelem vagy a beszámítási kifogás elbírálásához a tárgyalás elhalasztása szükséges.

Részítélet hozatala a bíróság belátásától függ; a konkrét körülmények mérlegelésével kell döntenie abban a kérdésben, hogy részítélet esetén a feleknek a végleges elbíráláshoz fűződő érdeke, illetőleg mennyiben indokolt a felperes jogvédelme - vagy pergazdaságossági okból - a jogvita részleges lezárása.

Az ítélet tábla megítélése szerint a felhívott jogszabályi rendelkezés alapján az elsőfokú bíróság helyesen döntött a kereseti kérelem egyes részeinek önálló elbírálhatósága kérdésében. A második fennmaradási engedélyezési eljárás kapcsán (18092-2/2002.

számú határozat) önállóan elbírálnak rész az időmúlásból eredő illetve az előírt átervezés miatti költség és az átervezéshez kapcsolódó visszabontás és újjáépítési költség kérdése. Így az ítélet tábla megítélése szerint e körben részítélet meghozatalának helye volt, annak ellenére, hogy összecszerűséget a részítélet nem tartalmaz, hiszen az összecszerűség vizsgálatára ezidáig még nem került sor.

Az ítélet tábla nem osztotta a II.r felperes azon fellebbezési érvelését, hogy ellentmondás áll fenn a részítélet rendelkező része és az indoklás között (19. oldal 3. bekezdés) Az indoklásban részletezett „átervezés miatti költség, az átervezéshez kapcsolódó visszabontás és újjáépítési költség” tartalmilag megegyezik a rendelkező részben rögzített tervezési és kivitelezési költséggel, annak módosítására, pontosítására nincs szükség. Így a fentiek alapján az elsőfokú bíróság részéről a részítélet meghozatala során eljárási szabálysértés nem történt.

Nem alapos a II.r felperes érdemi fellebbezése sem.

Helyesen és megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes kárát több együttes tényező fennállása okozta: a tervezői, hatósági és részben saját mulasztása.

Kétségtelen, hogy a tervezővel fennálló szerződéses jogviszonyra tekintettel a szerződéshez tapadó jogintézmények érvényesítését vehette volna igénybe elsősorban a felperes, ez azonban nem jelenti azt, hogy a kár keletkezését, bekövetkezését nem lehet megállapítani mindaddig, amíg a szerződésből eredően megítélt követelés behajtásának eredménye nem ismeretes. Ez az értelmezés magának a kár fogalmának a lényegével összeegyeztethetetlen.

A szerződéses kapcsolat nem zárja el a károsult felperest attól a lehetőségtől, hogy a szerződésen kívüli kártérítési felelősség szabályaira hivatkozva lépjen fel igényével a vele szerződéses viszonyban nem álló állami szervezet, a perbeli önkormányzat alperessel szemben.

Ennek feltételét azt képezi, hogy az alperesi mulasztás oksági kapcsolatban álljon a felperes károsodásával, az alperesi önkormányzati károkozását nem teszi másodlagossá a szerződéses jogviszony.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra is, hogy a tervező cég megszűnésére tekintettel a perbeli igényérvényesítés nem minősül időelőtti követelésnek.

A lakásszám vonatkozásában helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi oldalnak építőipari szakcéggént körültekintőbben kellett volna eljárnia, különös figyelemmel a beruházás volumenére, valamint azon tényre, hogy az építménymagasság betartására már a tervtanács felhívta a figyelmét. Ezt pedig nem vitásan a felperes elmulasztotta. Önmagában az a tény, hogy a felperes tervezője illetve kompetens személyek konzultáltak az alperes nevében eljáró személyekkel, szervekkel a felperes ezen mulasztását, gondatlanságát nem menti ki. Ezt pedig a felperes terhére kell értékelni. Ezért az elsőfokú bíróság a Ptk.340.§ (1) bekezdése alapján helyesen alkalmazott kármegosztást. E körben figyelemmel kell lennie arra, hogy a felperesnek a saját tervezője által elkövetett tervezési hiba körében is felelősséget kell vállalnia.

Az ítéltábla az építmény magasság körében sem osztotta azon II.r felperesi fellebbezést, hogy ez nem ad alapot a kármegosztásra. E körben az elsőfokú bíróság az eljárás adatai alapján megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy az építmény magasság tekintetében az I.r felperest fokozott körültekintetés terhelte figyelemmel arra, hogy az építménymagasság betartására már a tervtanács is felhívta a figyelmet. Ezt a fokozott körültekintést pedig az I.r felperes elmulasztotta és ez alól nem mentesíti azon hivatkozása, hogy az építmény magasság számítása szakmai hozzáértést igényel. Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság e körben nem alkalmazott az általánostól elvárható szigorúbb mércét. Az pedig nem állapítható meg, hogy az építési engedély kiadása során jogalkalmazásban elkövetett hiba történt, a rendeletben megjelenő építménymagasság értékének eltérő értelmezése miatt.

Ezért az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a 60-40%-os kármegosztást, figyelemmel arra, hogy a hatósággal szembeni elvárhatóság mércéje szigorúbb, mint az ügyféllel szemben támasztható általános elvárhatóság.

Az ítéltábla az alperes fellebbezési érvelésére figyelemmel elsődlegesen az elévülési kifogását bírálta el a 15545/2001. számú építési engedélyt megadó, és a 15335-13/2002. számú határozat vonatkozásában.

A Ptk.324.§ (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt évülnek el, ha a jogviszony másként nem rendelkezik.

A 325.§ (1) bekezdése értelmében az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

Arra helyesen hivatkozott az alperes, hogy az építési engedélyt megadó határozat illetve a 15335-13/2002. számú határozat szám szerint valóban nem szerepelt a felperesek 2004. évben benyújtott keresetében. Az is tényként állapítható meg, hogy a felperesek a többször módosított keresetükben 2008. január 28. napján az elsőfokú bíróságra benyújtott módosításban hivatkoztak először ügyszám szerint megjelölve ezen határozatok jogellenességére is.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi oldal az alperes keresetében az 5. oldal utolsó bekezdésében szám megjelölése nélkül hivatkozott arra, hogy „mind az alapeljárás, mind az ezt követően lefolytatott fennmaradási és továbbépítési engedélyezési eljárás során az illetékes államigazgatási szerv az eljárási szabályokat olyan súlyosan megsértette, amelyek alapján az ügyben keletkezett valamennyi határozat hatályon kívül helyezésre került s az államigazgatási szerv köteles volt új eljárás lefolytatni jelentős mértékű kárt okozva ezzel az építető társaságnak”.

Ezért az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az alperes által hivatkozott határozatok bár szám szerint nem szerepeltek a felperesi oldal által benyújtott keresetlevélben egészen 2008. január 28-áig, de annak tartalma alapján megállapítható, hogy a felperesek ezen határozatok jogellenességére is hivatkoztak. Arra is helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy ez nyert megerősítést a P.20.762/2004. számú perben a felperes által előterjesztett 55. sorszámú fellebbezésben is, ahol a kár okaként az első fennmaradási és továbbépítési engedélyt hatályon kívül helyező alperesi határozatot, másodlagosan pedig az építési engedélyt jelölte meg a felperes. Így az elévülés nem következett be, ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött érdemben.

Megalapozottan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének akkor van helye, ha a kártérítés általános (Ptk.339.§ (1) bekezdés) és különös (Ptk.349.§ (1) bekezdés) feltételei fennállnak. A polgári jogi kártérítés felelősség három általános előfeltétele: a jogellenes magatartás, a kár és a jogellenes magatartás, valamint a kár közötti okozati összefüggés fennállása.

Speciális feltételt a Ptk.349.§ (1) bekezdése szabályozza, amely szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a jogosult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megállapításának az általános és speciális feltételei konjunktívak, tehát együttes kell fennállniuk, ha ezen feltételek közül bármelyik hiányzik úgy a kártérítést megállapítására nem kerülhet sor.

Egységes az e körben kialakult ítélkezési gyakorlat abban, miszerint önmagában az, hogy az államigazgatási szerv eljárása, határozata téves, jogszabályba ütköző még nem ad alapot a felróhatóság megállapítására. A törvényes rendelkezések be nem tartása vagy a törvény rendelkezéseivel éppen ellentétes eljárás általában alap a kártérítési felelősség megállapítására, ha az alkalmazott rosszhiszeműen, szándékosan vagy súlyosan gondatlanul határozott, intézkedett vagy mulasztott.

A felróhatóság értékelésével kapcsolatban követett állandó bírói gyakorlat szerint a munka jellegével együtt járó jogszabály alkalmazási, értelmezési tévedések a felróhatóság körén kívül esnek. Egyedül az a körülmény, hogy a határozat utóbb tévesnek bizonyul, nem vezethet annak megállapítására, hogy meghozatalában közreműködők vétkes magatartást tanúsítottak volna. Felróhatóság hiányában pedig a kártérítési felelősség nem áll fenn, hiszen a jogszabály eltérő értelmezése egymagában jogellenes és felróható magatartást nem valósít meg, téves jogértelmezésen alapuló határozat meghozatala a hatóság alkalmazottja vétkességének megállapítására nem elegendő: erre nyilvánvaló és kirívó jog sértés esetében van csak jogi lehetőség (BH.1996/6/311., BH.2000/2/55.).

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az álláspontra, hogy az alperes jogellenes magatartását a 15545/2001. számú építési engedély megadása, s a 15545-12/2001. számú határozatok meghozatala során elkövetett mulasztások alapozzák meg.

Az építési engedély vonatkozásában azért volt az alperes eljárása jogellenes, mivel nem ellenőrizte az építmény magasságot (H-érték) és nem észlelte, hogy a tervezett lakásszám megvalósítására nincs lehetőség. Ezen túlmenően a 15545-12/2001. számú határozata vonatkozásában az OMVH-t nem vonta be, annak ellenére, hogy ez kötelező lett volna. Az alperes ezen mulasztása nyilvánvaló és nem kimenthető. Ezt a tényt a ... Bíróság K.20.582/2002/6. számú ítélete is tartalmazza, amely szerint a szakhatósági vélemény beszerzésének hiánya az ügy érdemét befolyásoló súlyos eljárási szabálysértésnek minősül.

Az ítélet tábla az építménymagasság körében nem osztotta az alperes azon fellebbezési érvelését, hogy építménymagasság ellenőrzési kötelezettsége nincs, ezt jogszabály nem írja elő.

Az ítéltábla e körben elfogadta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy nyilvánvalóan az építési engedélyezési eljárás formális aktussá üresedne, ha a beadott tervdokumentáció adatait a hatóság nem ellenőrizné. E körben a szakértő is úgy nyilatkozott, hogy a hatóságnak a szakmai gyakorlat szerint ezt ellenőriznie kellett volna. Az ítéltábla szerint ez különösen áll a perbeli esetre, hiszen a tervtanács is felhívta a figyelmet az építménymagasság betartására.

Ezen túlmenően az építkezés volumenére is figyelemmel az engedélyező hatóságnak fokozott gondossággal kellett volna eljárnia.

Helyesen állapította az elsőfokú bíróság, hogy a számítások ellenőrzési kötelezettség alól az önmagában felmentést nem ad, hogy annak elvégzése hosszabb időt vesz igénybe. Megalapozott azon álláspontja is, hogy az alperes a Balti-tenger szint feletti magasságot és az építménymagasságot számításokkal egyáltalán nem vizsgálta.

Az ítéltábla nem osztotta az alperes azon fellebbezési érvelését, hogy a felperes szándéka a perdokumentáció során alperes megtévesztése volt.

Alperes ezen tényállítását a hosszan tartó peres eljárás során ítéleti bizonyossággal igazolni nem tudta. Ennek bizonyítása a Pp.164.§ (1) bekezdése értelmében az ő kötelezettsége lett volna, ennek azonban nem tudott eleget tenni.

Az tény, hogy a beszerzett igazságügyi műszaki alapszakértői szakvélemény (28.) 5.2. pontja tartalmazza, hogy az építési engedélyezési dokumentáció részét képező épület magasságra vonatkozó tervezői számítás nem helyes. Az engedélyezési terveken felvett külső rendezett terepszint az épület földszinti padlószintjéhez viszonyítva 70 cm-rel magasabban van, vagyis az összes magassági kvóta ezzel alacsonyabb. Ez azt jelenti, hogy az épület földszintje tulajdonképpen egy szuterénszint, vagyis az épület 70 cm mélyen bele van nyomva a földbe. Ezzel a ténnyel a tervezőnek és a megbízójának is nyilvánvalóan tisztában kellett lennie.

Ezen szakértői megállapítások az ítéltábla megítélése szerint nem adnak alapot arra, hogy ez a felperesek és a tervező alperes irányában történő szándékos megtévesztésének minősüljön.

Az alperesnek amennyiben a számításokat ellenőrzi, úgy nyilvánvalóan a hibát észlelnie kellett volna, az engedélyezést pedig meg kellett volna tagadnia.

Nem alapos az alperes fellebbezési érvelése a felperes jogorvoslati lehetőségének elmulasztása körében sem.

A fentebb már kifejtettek értelmében az tény, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megállapításának az általános és speciális feltételei konjunktívák tehát együttesen kell fennállniuk. Ha ezen feltételek közül bármelyik hiányzik, úgy kártérítés megállapítására nem kerülhet sor.

A 15545/2001. számú építési engedélyt megadó határozat valamint a 15545-12/2001. számú határozatok vonatkozásában a felperesi oldal nem vitásan fellebbezést nem nyújtott be. Ez önmagában azonban nem zárja ki, hogy a Ptk.349.§ (1) bekezdése alapján az alperessel szembeni kártérítési igényt érvényesítse, mivel a bírói gyakorlat értelmében

ezen határozatok kézbesítésével a rendes jogorvoslati lehetősége ugyan formálisan megnyílt, a határozatok azonban nem tartalmaztak reá nézve olyan rendelkezést, amely a fellebbezés előterjesztését indokolta volna. Ilyen esetben a jogorvoslat elmulasztása nem zárja ki a kártérítési igény érvényesítésének lehetőségét.

Ugyanakkor az alperes 15335-13/2002. számú határozata ellen - amely az építkezést 30 napon túli időtartamra leállította - fellebbezésnek nem volt helye, fellebbezést csak az érdemi határozat körében lehetett előterjeszteni. Így a felperes ezen okból eredően nem élhetett fellebbezési jogával.

A 18092-2/2002. számú 2002. július 25. napján kelt alperesi határozat a 15545/2001. és a 15545-12/2001. számú határozatokat hatályon kívül helyezte, a fennmaradási és túlépítési engedélytől eltérően végzett építési munkával létesített lakóépületre fennmaradási engedélyt adott, egyben kötelezte az építőt az átalakítási munkák elvégzésére és az építmény befejezésére. Ezen határozat ellen a felperes fellebbezést nem nyújtott be, így e körben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az előírt átervezés miatti költség, az átervezéshez kapcsolódó visszabontás és újjáépítési költség vonatkozásában igényt az alperessel szemben a jogorvoslati kérelem hiányában nem érvényesíthet, kizárólag az időmúlásból eredő kivitelezési költség növekedés áthárítására jogosult.

Az időmúlással kapcsolatos költségek alperesre történő áthárításánál a lefolytatandó eljárásban nyilvánvalóan figyelemmel kell lenni arra, hogy az építés folytatása körében a felperes a tőle elvárható magatartást tanúsította e vagy sem. Amennyiben nem, nyilvánvalóan az ő mulasztásából eredő költség áthárítására jogi lehetőség nincs.

Az elsőfokú bíróság által is meghivatkozott Ptk.340.§ (1) bekezdése szerint a károsult a kár elhárítás, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtérítenie a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A felhívott jogszabályi rendelkezés alapján az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta és az eljárási adatokat megfelelően értékelve és mérlegelve állapította meg az alperesre terhebb 60-40%-os kármegosztást. A peres eljárásban az alperes ítéleti bizonyossággal nem tudta azt igazolni, hogy a kárt kizárólag a felperes felróható magatartása idézte elő, így a kártérítés alóli mentesülésére jogi lehetőség nincs.

Ugyanakkor az ítélőtábla osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját - amely az e körben kialakult bírói gyakorlaton alapul -, hogy az építésügyi hatósággal szembeni elvárhatóság mércéje szigorúbb a hatósággal, mint az ügyféllel szemben támasztható általános elvárhatóság.

Ezért a kármegosztási arány megváltoztatására nem látott lehetőséget.

Alaptalan a keresetösségi jog hiányára vonatkozó alperesi fellebbezési érvelés. Az engedményezési szerződés érvénytelensége nem releváns, e körben az ítélőtábla Pkf.V.25.264/2010/13.sorszámú jogerős végzése az irányadó.

Mindezen indokok alapján az ítélőtábla a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság rész és közbenső ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

Az ítélőtábla a 4/2009. PK. vélemény II. pontja alapján akként rendelkezett - mivel a pernyertesség és pervesztesség aránya között számottevő különbség nem volt - hogy mindegyik peres fél viseli a felmerült másodfokú perköltségét.

A közbenső ítélet vonatkozásában a II.r felperes köteles a 600.000,- forint meg nem határozható pertárgyértéknek megfelelő 48.000,- forint fellebbezési eljárási illetéket megfizetni a már felhívott Pk. vélemény II. pontja és a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján.

Győr, 2013. február hó 14. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró